

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. II. Vtrum Christus simul fuerit sacerdos & hostia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

Prob. ex eo quod tam in ultima cena, quam in cruce, verum & proprie dictum sacrificium obtulerit, ut patet ex Trid. cap. 1. citato, & de sacrificio crucis patet ex Apostolo ad Heb. locis citatis. Adde quod, ut Concilium Trid. cap. 2. sit primarius offerens in sacrificio novae legis.

Nec obstat communis obiectio quod Christus seipsum non interemerit in cruce, quia de ratione sacrificij non est ut ipsemet sacerdos victimam physicè mactet, sed potest ab alio mactari: licet ergo Christus non se occideret, potest dici sacrificium obtulisse in cruce, quia libere posuit animam suam ad Dei cultum, & libere se morti obtulit, tamque sustinuit cum posset se subducere & impedire ne flagella ei nocerent, vel vita tormentis ei eriperetur.

Dices inde sequi martyres potuisse dici sacrificium offerre, quando mortem pro Christo subeunt.

Resp. negando sequelam, quia non fuerunt sacerdotes ad id constituti, pro quo

Notandum quod quemadmodum Deus potest praescribere modum & ritum quo colatur, ita ut nullus alius censetur legitimus; ita possit praescribere minister legitimum cultus sibi deferendi: cum ergo in nova lege nullus alius sit constitutus minister sacrificij praeter legitime ordinatos in Ecclesia, & ordinatos ad sacrificium altaris, sequitur nullum in ea ordinari ad offerendum sacrificium mortem subeundo. Idem discursus proportionem fieri potest de lege mosaica, in qua sacerdotes constituebantur origine ex certa tribu, respectu materiae à Deo praescriptae.

Ex his enim patet mortem martyrum non habuisse rationem sacrificij nec eos potuisse dici sacrificasse mortem subeundo. Aliqui alias rationes addunt, sed haec abunde sufficit.

Aduerte 1. quod Christus non fuerit sacerdos successione, sicut sacerdotes Aaronici, neque exteriori vinctione, sicut sacerdotes novae legis: sed ratione longe sublimiori, scilicet ratione vniuersalis hypostatice, per quam eius humanitas vnita est naturae diuinae & delibata est oleo diuinitatis. Vnde ab initio incarnationis fuit sacerdos sine vlllo suo merito.

Aduerte 2. quod Christus tanquam summus sacerdos non solum potuerit sacrificium offerre, sed etiam summam habuit potestatem, & potuerit Ecclesiam instituere & condere Sacramenta, sine quibus nullus salutem consequi posset; potuerit homines varijs modis sanctificare, potuerit pro bono animarum leges condere; denique ad finem spirituales vicarios sibi substituere qui Ecclesiam gubernarent, & modis ab eo praescriptis sanctificarent.

Quaeri verò potest an Christus sit sacerdos ut Deus, an verò ut homo? videri potest Bellarm. lib. 5. de Christo cap. 3. ubi videri possunt haec de erroribus haereticorum nostri temporis: dicunt enim eum esse sacerdotem secundum naturam diuinam.

Sed fide certum est esse sacerdotem secundum naturam humanam, ita ut Christus, seu, Deus subsistens in natura humana tanquam in principio elicitiuo actus sacrificandi sit sacerdos.

Prob. natura diuina non habet superiorem quem possit colere, apud quem possit intercedere & mereri; ergo illa non est principium ratione cuius Christo competat esse sacerdotem; cum, quia sacerdos, Deum coluerit & nobis sit meritis.

Vnde licet valor sacrificij ut actionis sumeretur ex dignitate personae, scilicet Verbi, ipsa tamen actio non procedebat à natura diuina tanquam principio quo & elicitiuo; quod potest confirmari ex Ambrosio lib. 3. de fide cap. 5. dicente, idem sacerdos, idem & hostias & sacerdotum tamen & sacrificium humane conditionis officium est.

ARTICVLVS II.

Utrum Christus simul fuerit sacerdos & hostia?

AFFIRMAT; quod patet ex Apostolo ad Ephes. 5. dilexit nos & tradidit semetipsum pro nobis oblationem & hostiam. Patet etiam ex Conc. Ephesino can. 10. & ex Trident. sess. 22. cap. 1. & 2.

Resp. affir. Ephes. 5. Conc. Ephes. Trident.

Ex quibus omnibus clarè constat, non solum eius humanitatem fuisse hostiam, sed totum Christum; quia ipse pro nobis est oblatum & mortuus. Conf. ex eo quod res in sacrificio crucis oblata, fuerit valoris infiniti; & illa eadem res incruentè immoletur in Missae sacrificio, ut patet ex Trid. cap. 2. citato.

6. Totus Christus fuit hostia, non verò sola eius humanitas.

Id tamen ratione cuius oblatum est in cruce & offertur quotidie in Missae sacrificio est humanitas, secundum quam in cruce mortuus est, & secundum quam ponitur sub speciebus per verba consecrationis; secundum corpus quidem ex vi verborum consecrationis panis, secundum sanguinem verò ex vi verborum consecrationis vini.

Idem ratione cuius oblatum fuit est humanitas.

Conf. quod in sacrificio offertur, seu hostia, debet immutari, igitur solum potest esse hostia, secundum eam naturam, quae est capax mutationis; qualis in Christo est sola natura humana. Vnde bene S. Th. in fine corporis dicit: Christus in quantum homo non solum fuit sacerdos, sed etiam bestia perfecta.

S. Thom.

ARTICVLVS III.

Utrum effectus sacrificij Christi sit expiatio peccatorum?

AFFIRMAT. Patet ex Apostolo ad Heb. 9. Et quidem de effectu sacrificij crucis, patet ex eo quod Christus mortuus sit ut nos à peccatis liberaret, & sub seruitute peccati constitutos redimeret; quod ex innumeris scripturae locis patet, & ex fine peculiari Incarnationis.

Resp. affir. Hebr. 9.

De sacrificio incruento similiter patet, tum ex Trident. sess. 22. cap. 2. tum ex forma consecrationis calicis; tum ex eo quod nostrum sacrificium contineat omnem vim quam habebant antiqua sacrificia. Vnde non solum est gratiarum actionis &c. sed etiam propitiatorium: de quo fusiùs in materia de sacrificio q. 83.

Trident.

Porro cum utrumque sacrificium conducat ad perfectam emendationem, sequitur effectum sacerdotij Christi non esse solum expiationem quoad culpam, sed etiam quoad poenam.

S. Thom.

Aduerte quod habet S. Thom. responsione ad 2. sacrificium quod quotidie in Ecclesia offertur non est aliud à sacrificio quod ipse Christus obtulit, sed eius commemoratio, non ita intelligi quasi in Ecclesia non sit verum & proprie dictum sacrificium incruentum, & quasi illud sacrificium nullam aliam vim habeat

7. Quo sensu sacrificium quotidianum sit commemoratio eius quod Christus in cruce obtulit.

quam